

Hiljaiset soinnut

Slumrande toner

Trad.

1. Hil - jai - set soin - nut kau - kais - ten ai - kain, pirt - ti - en van - hain ja met - si - en yön.

Ää - net niin ou - dot kät - köis - tä kum - puin muis - to - lau - lut mui - nai - sen tais - ton ja työn.

Kai - ku - kaat - te voi - mak - kai - na, ter - veh - din tei - tä kuin vies - ti - ä kir - kas - ta täh - ti - en yön.

2. Pihlajan alla on painunut pirtti, pehmainen sammal nyt saartavi sen, vihreäin ruutujen suojassa siellä muistojen kehto on rauhallinen. Kunnioittain sinne kulje teppelikuori se taattojen henkuen korkehien.
3. Sammu nut hiillos on syttyvä jäleen, meiltä kun hellimmän hoidon se saa. Työtä me teemme ja vaalimme vuoroin laulujen liettäkin roihuavaa. Loista liekki, näytä tietä! Kalleinta meille on taattojen muisto ja syntymämaa.
1. Slumrande toner fjärran ur tiden, toner i från stugor, från fält och vänan lid, sällsamma röster ur gravarnas dunkel, jubel och kvalång från hänsovnas strid. Fädernas budskap I bringen till söner, till lyssnande tid.
2. Står inunder rönnen lutande stugan, mossbeväxt är trappan, och gräsen gro. Innanför rutornas gröngamla stängsel minnena de sova i ljudlösan ro. Böj ditt huvud! Träd försiktigt! Helig är platsen, där fädernas hägnande andar bo.
3. Slocknade kolen vi tända på härden, varsamt vi taga det kära i vår vård. Spinnrocken surrar vid lågande brasam, medan vi väva på sägernas bård. Flamma forneld! Lys vår gärning! Lys genom tiden för sönerna väg hem till fädernas gård.

Alex Slotte (1861 – 1927)